

Hejsek 6

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXVII únor 2012

Pejsek štěká...

Haf! Štěkám hurá, první školní pololetí je za námi. Určitě si užíváte jarních prázdnin jako já - pořád někde pobíhám a štěkám.

Haf!!!!

Hrajeme na družinovce foukanou a právě zmizel míček. Bahňák: „Samara vdechla míček.“ Tea: „To je pravda, pod stolem není!“

Haf!!!!

Samara: „Optimista je ten, co se směje a pesimista to emo co se řeže v koutě.“

Haf!!!!

Jenda při divadelní improvizaci hraje doktora, pacientku Sáru bolí hlava. Jenda: „Nechcete jít na RTG? Kdy jste se naposledy praštila?“

Haf!!!!

Jenda opět při divadelní improvizaci hraje patrně šéfa směny: „Si myslíte, že jste na brigádě a můžete tu všechno sežrat?“

Co budeme dělat?

- 7. 2. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 14. 2. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 21. 2. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 25. 2. Výroční výprava
- 28. 2. Družinovky (16:30 - 19:00)
- 29. 2. Družinovky (16:30 - 19:00)
- 6. 3. Oddílovka (16:30 - 19:00)

A dále...

23. - 25. 3. výprava na Sázavku
5. - 9. 3. Velikonoční táboření
20. 4. Výprava na pruty
21. -22. 4. Družinové výpravy
4. -6. 5. Kytičky + brigáda na Vápně
18. -20. 5. Štítek - oddílové hry
1. -3. 6. Poklad
15. - 17. 6. Vodohory
29. 6. - 1. 7. Představebka
2. 7. - 19. 7. Tábor

Bodování za leden

1. Pom	55	14. Kuba V.	24
2. Vosa	51	15. Týna	24
3. Meliška	51	16. Mikulda	24
4. Sára	44	17. Jonatán	23
5. Skříťá	36	18. Mája	19
6. Štěpán	32	19. Vašík	19
7. Samara	32	20. Esterka	18
8. Tea	32	21. Terka Š.	14
9. Kubík Ne	30	22. Ondra	11
10. Tom	29	23. Majda	8
11. Bahňák	31	24. Františka	4
12. Simča	28	25. Mareček	0
13. Terka P.	29	26. Františka	14

Bruslení

(14.1.2012)

Sešli jsme se v sobotu ráno v klubovně. Veřejné bruslení se otvíralo až odpoledne, takže jsme měli spoustu času na pořádnou hru po Praze. Rozdělili jsme se do archeologických týmů, vytvořili menší podskupinky obsahující alespoň 2 členy z nichž jednoho staršího 12 let. Každá skupinka obdržela mapu Prahu s vyznačenými stanicemi, které byly pospojovány do trojúhelníků. Cílem každému týmu bylo získat co nejvíce těchto trojúhelníků. Jeho majitelem se stal ten, kdo měl v nejmenší součet časů

na jednotlivých vrcholech. Čas se měřil od startu hry do navštívení dané stanice. Byly do docela nervy a všichni jezdili jako o závod. Výsledky byly docela překvapivé.

Poté jsme se naobědvali a vyrazili s bruslemi na kluziště Na Františku. Půjčili jsme si brusle pro ty, co neměli své a hrazdičky pro ty, co se ještě necítili úplně jistí. Zanedlouho vypukla zběsilá hra na honěnou, která nabývala zajímavých rozměrů, když se nepředvídatelně změnil směr jízdy. Tři hodiny uběhly jako voda a my se pomalu vrátili zpět do klubovny.

Hrstka statečných, která si troufla na tvorbu našeho připravovaného filmu zůstala se spacáky v klubovně. Nejdříve jsme si vyzkoušeli několik improvizčních

aktivit jako „Do minuty zemři“ či „Stopka“. Dali jsme dohromady spoustu nápadů na scénář a vymysleli základní postavy. Čas utekl rychle, a nakonec jsme museli jít spát. Ráno jsme provedli několik zkrášlovacích operací na naší klubovně a spokojeně se rozešli.

Turnaj a promítání fotek **(28.1.2012)**

Někteří se v klubovně už probudili pro včerejším hodnocení Jendových minifilmů a tvoření akčních týmů ohledně filmu, někteří teprve přicházeli. Před turnajem jsme nejprve po skupinkách „kombili“ balíčky a vyměňovali karty. Potom to vypuklo. Kvůli velké účasti jsme vytvořil ještě skupinku středních. Turnaj trval bezmála 4 hodiny a nastalo během něj nemálo zvrátů. V celkovém pořadí zvítězili žlutí Pegasové, druhá byla červená Héraklova dodávka a poslední zelení Titáni. Po takovém náročném mentálním vyčerpání jsme vyrazili na hodinku ven, zahrát se do ulic města pražského. Když jsme se vrátili, byl akorát tak čas na začátek promítání. Ač byli přizváni i rodiče, dorazil jich jen skrovný počet. Co děláme špatně? Fotky ubíhaly jedna za druhou a s nimi se vynořovaly zábavné historky z oddílového života. Na řadu přišly i staré oddílové grotesky, které se také setkaly s pozitivním ohlasem. Rychle nám to uteklo, a tak jsme se rozloučili...

Mohly by tam žít nějaký příšery

(povídka od Vosy)

Pan Novák, rodilý Pražák, neměl nákupy v hypermarketech rád. Fronta u pokladen, otravně se tvářící pokladní, hlasitě hrající hudba, spousta lidí. Stejně nakonec nikdy nemají přesně ten prací přípravek, který manželka chce, pokud se k regálu vůbec dostanete, většinou totiž nemáte vhodnou minci na vozík. Ještě víc však neměl rád nakupování před Vánoci. Tlačénice, fronta na košíky, u uzenin řada taková, jako by je rozdávali zadarmo a u kasy čekáte tak dlouho, že máte pocit, že se na řadu dostanete až na Silvestra. A ze všeho nejvíc nesnášel nakupování s dětmi. Vlastnil sice jen jeden ks pětiletého děcka, ale to je v takovém hypermarketu až dost.

„Tati? Tati? Tati!“ Dožadovala se pozornosti Kristínka. „Táto, poslouvej mě!“

„Beruško prosím tě teď mě nech! Je večer, za chvíli zavírají a já musím ještě najít ten šampón na vlasy, co chtěla maminka.“

„Ale tati, prosím...“ Pan Novák v duchu proklínal svou drahou choť že s ním poslala Kristínu.

„Co je pořád?“

„Já bych chtěla... Támhle!“ Kristínka ukázala na čokoládovou postavičku anděla v blýskavém obalu. Pod ním se skvěl nápis “S prošlou dobou minimální trvanlivosti, - 50%“

„Kristínko ne, ten anděl je zkaženej! Ten je fuj!“

„Tatí, já ho chci!“

„Ne Kristí, bolelo by tě břicho!“

„Prosím...“ Ale pan Novák již ráznými kroky pocho-
doval do oddělení drogerie, táhnoucí Novákovou ju-
nior za ruku. Když tatko došli až k toaletákům (jak
to, sakra, vždyť žena říkala, že tady jsou ty šampóny)
Kristínku napadl další nápad, jak si ukrátit dlouhou
chvíli, mezitím co tatínek bude hledat ty prostřed-
ky na vlasy, které má přímo za sebou, jenom o nich
neví.

„Táto.. Můžu prosím nést košík?“

Plastový košík přetékající zbožím, které z něj pada-
lo ze všech stran, svěřil pan Novák své dceři jen velmi
nerad, a jen pro to aby měl klid a aby Kristína zapo-
mněla na prošlou čokoládu.

Kristínka se bavila pozorováním věcí padajících z
košíku a čekala až tátu napadne se otočit a zřít regál
s šampony.

Když oba Novákovi stáli před pokladnou, cítil pan
Novák pocit obrovského blaha a štěstí, že nákup pře-
žil ve zdraví.

„Kristínko, vyndej na pás věci z košíku!“

„Já ho zapomněla u toaletáků!“

„Mazej pro něj!“ Pan Novák si utíral pot z čela. Tušil,
že to nebude tak jednoduché. Kristínka byla zpátky
ve chvílce, ale na vrchu košíku se rýsoval čokoládový
anděl s razítkem - 50% na obalu. Roštěacky se usmí-
vala.

Novák senior už na to neměl nervy, a polovinu ceny za prošlou čokoládu zaplatil.

„Ale musíš to sníst dřív než přijdeme domů, maminka by to neviděla ráda!“

Pan Kubelík vezl ve svém autě, staré škodovce, svou milenkou slečnu Kabrhejlovou. Projížděli se romantickou krajinou Jižních Čech. Jakožto pracovník v továrně neměl moc vysoký plat, ale dovedl se uživit a měl i na nějaký ten drobný dárek pro svou milou. Když se řeč, přes všechny okrajové řeči jako to je letos deštivo, vláda nestojí za nic, všude je draho, svezla až k tématům kdy bude svatba a co bude se společným bytem, vjeli rychlostí dvacet km/h do malé vesničky s malebnými domky. Na jednom z nich, podle miněnní slečny Kabrhejlové nejhezčím, se skvěl nápis „Na prodej“ a pod ním telefonní číslo jeho majitele.

„Zastav!“ Křikla směrem k panu Kubelíkovi slečna Kabrhejlová. „Ten se mi líbí... Kup mi ho!“

„Ale Mařenko, vždyť víš že moje finanční situace není jaksi... A pak, ten barák bude stát přes milión!“

„Ale Zdeňku... Mluvil jsi přece o tom, že bysme si měli koupit společné bydlení...“

„No to jo, ale to já myslel někde v paneláku, dvoj-pokoj...“

„Tak víš co? Já zavolám Karlovi Votrubovi, ten mi tenhle dům jistě rád koupí, a bude tam se mnou společně bydlet!“

„Ne, to ne...“ Jak se vyřklo jméno soka, necítil se pan Kubelík pevný v kramflecích „Já... Já si půjčím a koupíme si ho, jo?“

A tak již za necelé tři měsíce na zvonku zmíněného domu stojí jméno Kabrhejlová.

Pan Nowack, kandidát na prezidenta Spojených států, neměl soukromá politická jednání rád. Byl to počestný muž a z takovýchto „tajných“ schůzek nikdy nekoukalo nic dobrého. Proto jen ze slušnosti přijal pozvání na oběd od svého úhlavního nepřítele v prezidentských volbách, pana Cabreheilla.

„Tak abychom nechodili okolo horkého čaje o páté, jak se tak lidově říká,“ načal to pan Cabreheill, poté co paní Cabreheillová přinesla čaj. „Pozval jsem vás proto, abychom se na něčem domluvili. Podívejte, prezidentské volby proběhly a vy jste dostal 91 procent hlasů. Já zbylých devět. Logicky byste se měl prezidentem stát – což předpokládám chcete, kdo by netoužil po moci, že, ale já o prezidentské křeslo velmi stojím. Proto vám to řeknu takhle na rovinu. Dám vám devadesát jedna biliónů dolarů – za to v pohodě využijete do dalších prezidentských voleb. Za ty peníze jaksi – šupky dupky, potichu zmizíte z politické scény a vrátíte se nejdřív za pět let. Co vy na to?“

„Lituji, ale nemohu s vámi souhlasit. Úplatek nevezmu a funkce prezidenta se nevzdám. Jestli jste mě pozval jen kvůli tomu, tak to rovnou mohu odejít.“

„Ne, nikam nechodíte,“ řekl podivuhodně klidně pan Cabreheill „Budme k sobě upřímní. Když mne za tyto peníze nepustíte k moci, mohu vytáhnout vaše staré průšvihy z minulého roku. Jen si vzpomeňte – podezřelé manipulování s rozpočtem ministerstva, uplácení soudců a ještě další, všechno co bylo tiše promlčeno mohu opět vytáhnout na denní světlo. Tak co?“

„Dobře. Přijímám vaši nabídku. Ale co řekneme veřejnosti?“

„O to se postarám. Médiím řeknu, že jste na funkci rezignoval protože... Protože jste se dozvěděl, že vaše žena čeká dítě, a protože se o něj chcete starat a vaše žena by práci v domácnosti nezvládla. Nebo něco jiného, to je jedno. Peníze vám vložím na váš účet, jeho číslo znám. Tak a teď když jsme se tak pěkně dohodli, tak už byste mohl jít, ne?“

A tak se prezidentem Spojených států stal movitý pan Cabreheill.

Qiglick Nevüslovütelnij, příslušník rodu Qoq, se vracel velmi pozdě večer se svou dcerou Hätläpatlou Nevüslovütelnij domů ve svém moderním rychlém létajícím talíři. Letěli z megagalaktické pouti na periferii mléčné dráhy a vraceli se na planetu Qoqc. Dle času této planety bylo již velmi pozdě večer, a Qiglick byl značně zneklidněn, protože dostal od manželky příkaz být do večera doma. Přestože velmi spěchal, neletěl po hyperrychlostní vesmírné dálnici, ale okli-

kami, přes Sluneční soustavu a jiné zapadákovy. Jezdil tudy radši, na dálnici byl na něj moc velký provoz. Zrovna když prolétali okolo Marsu, pan Qiglick zrovna přemýšlel o tom, proč jsou v této končině tak maličkaté planety – vždyť pro Qoqy jsou velké tak maximálně jako kopací míč – a ta jejich hvězda – ccc, houby hvězda, lampička. Dcera, uondaná poutí, náhle ožila.

„Tati? Vidíš támhleto kuličku?“ Ukázala na maličkatou modrozelenou planetku, pro Qoqy velkou asi jako tenisák, obíhající okolo maličkatého sluníčka třetí v pořadí.

„Já bych jí chtěla – víš, na koulení, házení a tak!“

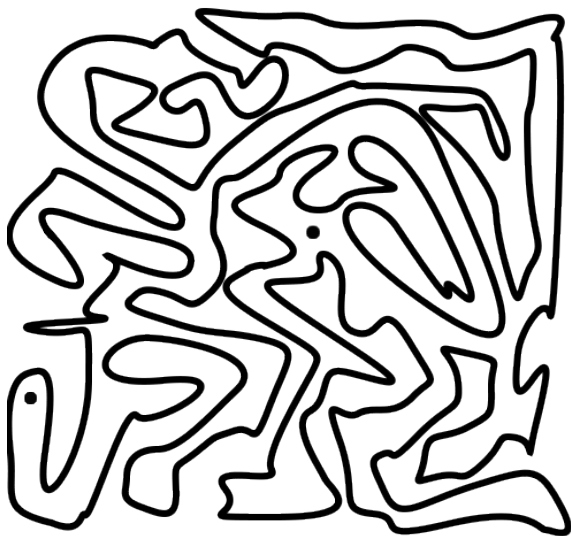
„Ale Hätläpatlo, vždyť víš že je to megagalaktickým zákonem zakázané – můžou na tom žít nějaký miniaturní příšerky, mikrobi, bakterie, rozumíš? Zničila bys jim tím přirozenej vývoj.“

„Prosím tě tati, jestli tam nějaký jsou, tak musí být tak malinkatí, že z toho nemají pojem, chápeš? Jak by se mohlo do mozečku velkého ani ne setinu minigalaktického tuťulimetýrku mohlo něco vejít?“

„No to je asi pravda. Tak já zastavím a seberu ti to. Ale dívej se jestli nikdo nejede, mohli by nás udat. Ale mamince o tom neříkej. Nemá to ráda a bála by se bakterií. Jestli tam teda nějaký potvory jsou.“

PRO MLADŠÍ

Šli dva puntíci na procházku a ztratili se ve velkém bludišti. Dostanou se k sobě?

Patří ti to, ale tvoji přátelé to používají víc než ty. Co je to? Za odpověď Jendovi získáte dva body do bodování.

PRO STARŠÍ

Tentokrát bude vaším úkolem sestavit ze šesti sirek čtyři rovnostranné trojúhelníky. Sirky nesmíte dělit ani skládat přes sebe. Abych vám mohl napsat body za hádanku, musíte mi řešení i předvést, ne jenom vysvětlit.

Naše oddílová knihovna

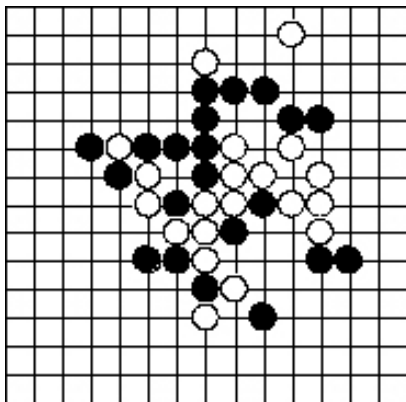
Tentokrát mám pro vás opět další část o starých řeckých bájích a pověstech, tentokrát mám pro vás pověst o Daidalovi a Ikarovi.

Daidalos byl nejlepším umělcem v celém širém Řecku. Učilo se u něho mnoho chlapců, ale jeden byl ze všech nejšikovnější. Daidalos se bál, že by mohl být lepší než on a proto ho svrhnul z hradeb. Jeden kolemjdoucí ho ale viděl a udal ho. Aby se vyhnul trestu, utekl i se svým synem Ikarem na Krétu. Tam postavil labyrint pro Minotaura. Po nějaké době se mu ale začalo stýskat po domově, jenže neměl jak utéct. Sestrojil proto křídla z vosku a per. Když letěli, kladl Ikarovi na srdce, ať nelétá příliš blízko ke Slunci ani k moři. Ikaros ale otce neuposlechl a vzletěl příliš blízko ke Slunci, proto se jeho křídla roztavila a on padnul do moře. Daidalos potom uprchnul na Sicílii, ale pro smrt svého syna truchlil celý život.

Piškvorky 3.část

Aby toho nebylo málo, existuje ještě několik situací v piškvorkách, které mají svůj speciální název.

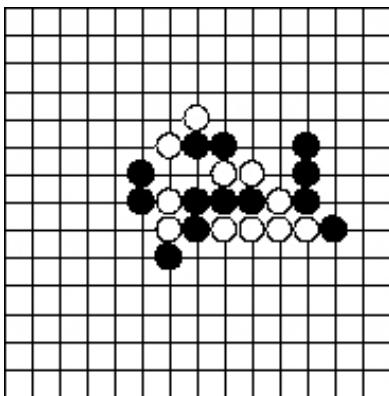
První pojem VCF (victory by continuous fours) – vítězství přes čtyřky. V praxi to znamená, že vyhraje tím způsobem, že zahraje čtyřku, z jedné strany blokovanou, a zároveň z jedné strany blokovanou trojku. Soupeř nám musí blokovat čtyřku, protože bychom si pak vytvořili pětku, a my si pak vytváříme z trojky další čtyřku. Takto hrajeme dokud si nevytvoříme vidličku a nevyhraje. Výhodou VCF je, že pokud má soupeř vidličku 3x3 a mi zahraje VCF tak vyhráváme.

Bílý je na tahu a vyhraje přes VCF. Najděte jeho výhru.

Jedinou obranou proti VCF je tah zvaný cut. Je to čtyřka, která vznikne z našich oraných tahů a zablokuje tím soupeřovo VCF. Pro lepší představu - když hráč zahraje VCF, tak mi mu naši čtyřkou zablokujeme jeho čtyřku. On nám pak blokuje naši čtyřku a mi mu zablokujeme jeho trojku. Doufám že je vše jasné...

Černý je na tahu. Vypadá to, že bílý vyhraje přes VCF, ale černému se podařilo najít cut a tak hrozbu bílého odvrátit. Nalezněte obranu černého.

Zelí (603 478 299)
Stařec (608 297 646)
Eliška (728 467 049)

T.O. Vpřed pro vlastní potřebu.
tovpred.ctrnactka.cz

